

החברותא

בס"ד ערשטיק פרי ויקרא ג ניסן תשע"ג

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 452

פצוצים יקרים

ויקרא אל משה וגו' (א, א) היינו להמשיך רחמים וחסדים ממקום הרחמים ג"כ ע"י אין שהיא הכנעה ע"י שמכניע ומשפיל את עצמו עד לעפר ויודע היטב שפלותו ושפל מצבו וכו'.

(ישמח ישראל להרה"ק מאלכסנדר)

ויקרא אל משה וגו' (א, א) כתב בעל הטורים 'אלף' דיוקא זעירא שמשה רבינו ע"ה לא רצה לכתוב אלף ויקר ואמר לו הקב"ה לכתוב באלף וכתבה קטנה ע"כ והענין כי משרע"ה בעותותיו הגדולה לא הבין יתרון מעלה שלו כי באמת דימה בנפשו שאין לו שום מעלה עד שאמר לו הקב"ה יקרה היא בעיני המדה הזאת וילמדה את בני ישראל, ר"ל אף שגדמה לו שבאמת אין לו כלל, ולזה כתב אלף זעירא, אלף הוא לשון לימוד איך להיות קטן.

ויקרא אל משה וגו' (א, א) בזה"ק (מצודת גג) ויקרא אלף זעירא, אמאי כו' תא חזי מה בין משה לאהרן כו'. משה שושבינא דמלכא אהרן שושבינא דמטרוניתא כו' משה רבינו ע"ה הוריד את השכינה למטה ועי"ז נתקרב בני ישראל, ואהרן הכהן שושבינא דמטרוניתא שהעלה את לבות בני ישראל לעבודת ה'.

(בית ישראל מגור)

וסמך ידו (א, ד) ברין הוא שכל אחד ישתדל להתחבר עם הצדיקים ראשי העם - ראש העולה - המעלים את נשמותיהם של ישראל ולהיות סמוכים אליהם - וסמך ידו.

ושחט אותו על ירך המזבח צפונה לפני ה' (א, יא) פסוק זה שאנו אומרים קודם התפלה מלמדנו שצריך לשחוט היצה"ר בג' דברים א. ירך היינו תאות זנות. ב. מזבח הוא תאות אכילה, שאכילה במקום קרבן ושלחן במקום המזבח ג. צפונה הוא תאות ממון. לפני ה' היינו קודם שמתפלל לה'.

(הרבי העניך מאלכסנדר זיע"א)

ואם מן העוף עולה וגו' (א, יד) ברש"י (והוא מהגמרא מנחות קי'): נאמר בעוף ריח ניחוח ונאמר בבהמה ריח ניחוח לומר לך אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את לבו לשמים. הקשה הפ"ז (וא"ה א ס"ג ג) הלא לכאורה המרבה מכוון לשם שמים טפי עדיף ע"ש. הרבי ר' בונים ז"ל תירץ בלכד שיכוין מלשון ליישר, כלומר ובלבד שיישר אורחותיו ואת לבו לשמים ואז באמת אין ג"מ...

ונפש כי תקריב (ב, א) משום הכי אין מקריבין קרבן מדרגים מפני שבקרבן כתוב ונפש כי תקריב, תבוא נפש ותכפר על נפש, אבל הדגים אין להם נפש. ולכאורה צ"ב הלא אף במנחה אין לה נפש ובכ"ז מקריבין ממנה, אך על זה אמרו חז"ל (מנחות קד) שזהו דרכו של עני וכאילו הקריב נפשו.

ולקח הכהן מדרמה באצבעו ונתן על קרנות מזבח העולה (ד, ל) איתא בגמרא (סוטה לב) דם חטאת למעלה מחוטף הסיקרא ודם עולה למטה, ולכאורה קשה למה דיקא חטאת הבאה על חטא נתינת הדרם למעלה, ויש לומר הטעם כי קרבן חטאת מביא זה שהוא בעל תשובה, ואמרו חז"ל (ברכות לד) במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, לפי"ז יובהר שמקום נתינת הדרם מלמד על כח התשובה.

(זכות אבות)

צו את אהרן ואת בניו וגו' (י, ב) אמר רבי אבא בר יודן כל מה שפסל הקב"ה בבהמה הכשיר באדם, פסל בבהמה עורת או שבור או חרוץ או יבלת וכו' הכשיר באדם לב נשבר ונדכה, הרבי מלובלין מוסיף שאפילו זה שהוא באמת שפל ונבזה אך אם הוא יודע מזה ומכיר בזה הוא נדבק אל האמת, וזה ג"כ חביב.

(ליקוטי הרי"מ)

פסח כשר וש"מ

- א -

כבר כמעט אלפיים שנה שאנו נמצאים בגלות, כל אחד טובע בים של יסורים וכאבים, הוא מסתובב ומחפש מקום בו יוכל לשפוך את נדו לבו, ואינו מוצא. אין לו מי שיקל עליו את היסורים שלו אפילו במילה טובה, הוא לא מסוגל לבטא את הכאב שלו בפני ידידיו ורעיו. מהי הסיבה לזה? כאשר נפגשים אחים ורעים יחד, למה באמת הוא לא יכול להוציא את הכאב שלו?

הסיבה היא: כל אדם חי את החיים שלו. הוא חיי בתכונות שלו, ומחפש רק את טובת עצמו. אם הוא מבקש את קרבתו של החבר הוא לא עושה זאת בשביל טובתו של חברו, המטרה שלו היא רק הצורך שלו והתועלת שהוא יפיק ממנו. הוא סבור שבאמצעות החבר הוא יכול להפיג את המרירות שיש לו בלב, אך למעשה גם אם הוא יבכה ויאנח באוזניו לא תהיה זו אנחה אמיתית, אם הוא מבקש רק את התועלת שלו עצמו, גם הלה עומד איתו בחוסר סבלנות, הוא שומע אותו, אבל אין בזה שלימות. למרות שהחבר כבר עומד ומדבר איתו, הוא לא יכול לשמוע אותו ולהשתתף עמו באופן שיביא מזור לכאביו, בגלל שבשביל שאדם יוכל לבטא את הכאב לפני החבר וזה יביא לו הקלה ושחרור צריך שיהיה איחוד ביניהם עד שהכאב שלו יכאב לחבר בדיוק כמו שכואב לו. כל עוד שהחבר חי עם הכאב של עצמו הוא לא יוכל להרגיש את הכאב של השני, רק כאשר יתעלה מן הכאב שלו אז יוכל להרגיש את הכאב של חברו ולעזור לו.

להגיע למצב כזה, שיוכל לשמוע את הכאב של

החבר ולהביא לו בזה תועלת, שההוא ילך עם הרגשה שהוא עומד להושיע, או שכבר נושע, זו עבודה גדולה מאד, מוכרחים לעבור את כל היסורים של העולם בכדי להגיע לכזו אחדות שכאשר החבר מספר את מכאוביו לפני חברו הלה ירגיש את כאביו של החבר ולא את הכאב שלו עצמו. אדם כזה לא צריך לדבר מאומה, בזה שהוא עומד איתו ביחד הוא כבר עושה לו טוב וההוא מרגיש רפאות לנפשו, ומתי שהוא שומע אותו ברצינות ההוא יכול להרפא לגמרי, כי כשהחבר שומע אותו הוא מרגיש שיש לו שלימות.

אבל לדאבונו אחרי שעברו כ"כ הרבה שנים מחורבן הבית אנו עומדים באותו מצב, שום דבר עוד לא השתנה כדי שנראה באופק את אור הגאולה. להיפך, אנו רואים חורבנות ומלחמות. הנה עכשיו נהרגו מאות בנים של העם היהודי (במלחמת "שלום הגליל"), בנים שהלכו להציל אותנו ואת כל העם שלא נהרג חלילה מהרוצחים שקמים עלינו בכל דור ודור, (ועכשיו גם ראינו את כל הנשק שהם הכינו כדי להשמיד אותנו), וכל אחד מאיתנו יודע מרת נפשו, ומכיר את המחשבות שלו, שאינו מעמיק להתבונן מי הם אלו שעומדים עכשיו בחזית, הלא הם אחים שלנו, והם בסכנה בכל רגע, והדבר לא בוער בנו להתאחד ולבקש עליהם תפילות-אש שיעשו תשובה בשלימות כזו שתביא לכך שהם לא יהרגו. כשנכנסים לבתי החולים אנו רואים חיילים שנפגעו באופן שאין להם רפואה, או אחים שנשרפו, מי מאיתנו מתעורר בעומק הלב להתפלל עליהם, ולבקש שיהיה סוף למלחמות. כל אחד רוצה שיהיה סוף, אבל זה לא מתוך שכואב לו על האחים

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מענין קודם

452
א

אותו, ולא שייד שאנו נגיע לבחינת דומיה באותה מדריגה כמו שהוא רק אם תחיה בינינו אחדות.

זה קרוב לשלושים שנה שהחברותא שלנו קיימת ואנו מתאספים יחד, עלינו לבחון האם החברותא אכן הביאה אותנו לאחדות ולשלימות ולבחינת דומיה, שנוכל להיות עם הרבש"ע ביחד באותה בחינה כמו שהוא טמיר מעיני כל. את מציאות ה' איננו יכולים לראות ואנו מחויבים להאמין, אולם מתוך החברותא אנו צריכים להגיע למציאות ש"מבשרי אחזה אלוקה". תכליתו של המפגש בין איש לרעהו הוא לא שאחד יספר לשני את שמחתו או ישמע ממנו את צרותיו, הרי סיבת כל הסיבות, הוא שסובב את המפגש הזה בין שני יהודים, והמטרה שהוא סובב את המפגש הזה היא כדי שכל אחד יתעורר מזה לשמוע את החסרונות שלו עצמו, והחסרון העיקרי הוא שקרוב לאלפיים שנה שאבדנו את הקשר הנצחי של הקדושה, ומאז חטא עץ הדעת, זה קרוב לששת אלפים שנה שאבדנו את הדביקות. למעשה הכאבים שיש לכל אחד הם יוצרים את המפגש בין שני חברים, כל אחד מקוה שהוא יוכל לשיח לפני החבר את הכאבים שלו שהוא רוצה לברוח מהם, אבל כל זה הוא סיבה מאת ה' שבאמצעות המפגש בין שני החברים יגיעו לפגוש אותו, למרות שהוא טמיר מעיני כל. כי המפגש בין חברים - בין בשמחה ובין בכאב - לא נועד בשביל לשמוע את היסורים של השני בלבד, המטרה בזה היא ששמן היסורים של השני השני כל אחד ישמע את הכאבים שלו עצמו, ומזה יתעורר להכיר את ה'.

המשך יבוא אי"ה

העומדים בחזית שנופלים בכל רגע שחלילה לא יפלו. ולדאבוננו נופלים. למה זה כך? איפה הלב שלנו? היכן הרחמנות? מדוע שלא נשתתף בכאב ובצער ובתחושת הסכנה שלהם. נתאר לעצמנו אם אנו היינו עומדים שם בחזית, איך היינו מתפללים? היינו בוקעים רקיעים בשביל שהתפילות שלנו יתקבלו, והיינו מרעישים שמים וארץ שכל אחד יוכל לחזור לביתו או לביהכ"ס שלו. וכאן, הלב קר, ואיננו זוכרים שהם עומדים שם בחזית. כל אחד הולך בדרכו ועסוק במחשבותיו ובכאביו, ואנו מסיחים דעת מלבקש בשלימות שתפסק המלחמה, ועל כל אויבנו תיפול אימתה ופחד עד שיברחו והבנים שלנו לא יהרגו. למה זה כך? למה?

הקרירות הזו מתמשכת לאורך כל הדורות, בעטיה באו עלינו כל החורבנות מאז ועד היום. שני בתי המקדש, הבית הראשון והשני, נחרבו רק בגלל מחלוקת ושנאת חנם ופירוד לבבות, ועד היום הזה יש בינינו קרירות - אשר קרד בדרך - ואין התעוררות ליכור שהבנים שלנו עומדים בחזית, הנפש שלנו אינה תובעת מאיתנו להתפלל כאלו תפילות עד שה' ילחם לכם ואתם תחרישון. אם היה אצלנו כזו אחדות לא היה צריך ליפול שום נפש מישראל. כל תכלית הבריאה תלויה ועומדת על האחדות.

- ב -

הרבש"ע הוא יחיד ואין שני, הוא שלימות לעצמו, ולכן הוא טמיר ונעלם. והוא ברא אותנו כדי שאנו נגיע לשלימות באותה בחינה של טמיר ונעלם כמוהו, דהיינו שנגיע לאותה דומיה שדוד המלך הזכיר "לך דומיה תהלה". ולכאורה הרבש"ע הוא טמיר מעיני כל, איננו רואים אותו ולא שומעים אותו ולא מבינים

אדם כי יקריב מכם קרבן לה' (א, ב) זה שאינו נרתע מלמסור כל מה שיש לו לנבזה - מכם - אזי הוא עצמו קרבן לה'.

צו את אהרן וגו' היא העולה (ו, ב) פרש"י אין צו אלא לשון זירוז שצריך לזרז במקום שיש בו חסרון כים, חסרון כים קאי על המחשבה כי לאברים המיוחדים יש להם כים לכסות מפני העבירה כמו עפעפי העין לכסותו וכו' אבל המחשבה חסר כים, לכן צריך האדם ליזהר בו ביותר, וזהו היא העולה כי העולה באה על המחשבה, והבן כי עמוק הוא.

זאת תורת העולה וגו' ואש המזבח תוקד בו (ו, ב) פירוש זאת תורת העולה לידע אם היתה לתורתו עליה אם פרחה לעילא, היא העולה ידע אם נשמתו עלתה על מוקדה על המזבח של מעלה, אם כל הלילה עד הבוקר או ודאי תורתו עלתה והלבישה לנשמה, ובמה יודע זאת? לזה אמר ואש המזבח תוקד בו דיקא. היינו אם בהתעוררותו יוקד אש בהתלהבות להשי"ת או סימן שזה נשאר מאש המזבח שהיתה נשמתו קרבן.

חודש ניסן מלשון חודש ניסים (עין מדרש לקח טוב) שם החודש פועל למעלה מהטבע, כי החודש מחדש שיהיה מחדש. ומחדש זה מתחדשים כל העולמות מגבוה שעל גבוה עד שפל שבשפלים, ובא החידוש בזה העולם שיהיה עכ"פ הרצון והתשוקה באמת להסיר ממנו את הרע מכל וכל, והגם שא"א בפעם אחת מ"מ שהמבוקש יהיה בהתגדבות אשר יתגדב ליתן מעצמו מה שביכלתו שעל זה נקראים ישראל בת נדיב.

(ליקוטי הרי"ם בשם כתבי חסידים)

בעזרהשי"ת תתקיים נסיעה למירון ביום רביעי ט"ז ניסן א' דחזה"מ פסח בשעה 12.00 בצהריים, היציאה מרח' החשמונאים

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנינים ולאירוס' הנכדה

הר"ר אהרן קלירס ומשפ' להולדת הנכדים ולאירוס' הבת

הר"ר משה הרשטיק ומשפ' להולדת הנכדה ולאירוס' הנכדה

הר"ר חיים אלעזר הרשטיק ומשפ' לאירוס' הבת

הר"ר יעקב הרשטיק ומשפ' להולדת הבת

משפ' קירשנבוים להולדת הנכדה

הר"ר אברהם אהרן שנקר ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר מרדכי כהן ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר אברהם כהן ומשפ' להולדת הבן

הר"ר דוד גולן ומשפ' להולדת הנכדה

לעילוי נשמת

הר"ר אריה מרדכי בן הר"ר שאול יצחק ז"ל נלב"ע ז' ניסן

הר"ר אפרים זושא בן הר"ר שאול ז"ל נלב"ע ז' ניסן

ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' ערני 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 פקס
5080 ת.ד.
ירושלים 91050